

Sygn. akt VII Gz 20/19 upr

POSTANOWIENIE

Dnia 25.01.2019 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VII Wydział Gospodarczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Topczewska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 25.01.2019r. w B.

sprawy z powództwa M. C.

przeciwko Klubowi (...) SA z siedzibą w P.

o zapłatę

po rozpoznaniu zażalenia powódki na postanowienie Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 11.10.2018 r. wydanego w sprawie VIII GC 295/18

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie pozostawiając Sądowi I instancji rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

SSO Katarzyna Topczewska

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 11.10.2018 roku Sąd Rejonowy w Białymstoku stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do merytorycznego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Szczecin – Centrum w Szczecinie. W uzasadnieniu wskazał, że powódka wnosząc pozew do Sądu Rejonowego w Białymstoku właściwość miejscową wywodziła z § 5 ust 2 łączącej strony umowy. Pozwany w sprzeciwie zarzucił brak właściwości Sądu Rejonowego w Białymstoku do rozpoznania sprawy. Sąd I Instancji poddając analizie powołany zapis umowy z dnia 22.10.2015r. uznał, iż jest on nieprecyzyjny i na jego podstawie trudno jest jednoznacznie ustalić właściwość Sądu. W tym stanie rzeczy zastosowanie powinny mieć ogólne zasady wynikające z art. 27 k.p.c. Zatem sądem właściwym do rozpoznania sprawy będzie Sąd w okręgu którego pozwany ma swoją siedzibę.

Zażalenie na powyższe rozstrzygnięcie wniósł pełnomocnik powoda. Orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. :

- 1) art. 46§1 k.p.c. stanowiący o prorogatio fori, a polegający na przyjęciu, że wbrew woli stron wyrażonej w umowie w § 5 ust2., właściwym do rozpoznania niniejszej sprawy jest sąd ogólnej właściwości tj. Sąd Rejonowy w Szczecinie.
- 2) art. 15§1 k.p.c., a polegający na przyjęciu, że mimo wydania merytorycznego postanowienia w niniejszej sprawie tj. uznania się właściwym do orzekania, Sąd Rejonowy w Białymstoku stał się niewłaściwy miejscowo do orzekania w niniejszej sprawie, na skutek zarzutów poniesionych przez stronę przeciwko w sprzeciwie od nakazu zapłaty.
- 3) art. 34 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie ,iż pozew dotyczy niewykonania umowy zatem zgodnie z przepisami o właściwości przemiennej powództwo mogło być wytoczone przed sąd miejsca wykonania umowy.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zauważył, co następuje:

Zażalenie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 46 § 1 k.p.c. strony mogą umówić się na piśmie o poddanie sądowi pierwszej instancji, który według ustawy nie jest miejscowo właściwy, sporu już wynikłego lub sporów mogących w przyszłości wyniknąć z oznaczonego stosunku prawnego. Taka umowa zwana umową prorogacyjną zaliczana jest do umów prawa materialnego, wywierających skutki w sferze prawa procesowego. Oznacza to, że powinna być ona oceniana jest na podstawie przepisów prawa materialnego. Określona przez strony w umowie właściwość wyłączna sądów dla rozpoznawania ich spraw oznacza, że właściwość w ten sposób określona eliminuje każdą inną właściwość, a więc także ewentualną właściwość ogólną i przemienną (zob. post. SN z 29.11.1982 r., I CZ 98/82, Legalis).

Powód w pozwie realizując obowiązek przytoczenia okoliczności uzasadniających właściwość miejscową Sądu Rejonowego w Białymstoku (art. 187 § 1 k.p.c.) powołał się na zapis § 5 ust 2 umowy z dnia 19.01.2016r. , który wszelkie spory związane z umową poddawał pod rozstrzygnięcie sądu powszechnego właściwego miejscowo dla każdej ze stron. Mając na względzie powyższy zapis Sąd odwoławczy nie podziela zarzutu Sądu Rejonowego jakoby jej treść nie pozwalała ustalić jaki sąd strony określiły jako właściwy w przypadku zaistnienia pomiędzy nimi sporu wynikłego z podpisanej umowy . Wykładnia złożonego oświadczenia uprawnia bowiem do przyjęcia ,że wolą stron było, aby rozstrzygnięcie wszelkich sporów związanych z przedmiotową umową można było poddać sądowi właściwemu miejscowo dla każdej z nich. Oznacza to ,że w przypadku gdy z pozwem wystąpi powód mógł on wnieść pozew zarówno do Sądu właściwego miejscowo dla swojego miejsca zamieszkania jak również miejsca siedziby pozwanego. Podobnie pozwany gdyby był inicjatorem sporu roszczenie mógłby skierować zarówno do sądu właściwego ze względu na siedzibę klubu jak i do sądu według miejsca zamieszkania powoda. W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu Okręgowego nie zachodziły zatem podstawy do zastosowania w sprawie dyspozycji art. 27 § 1 k.p.c., gdyż powódka powołując się na skutecznie zawartą umowę prorogacyjną prawidłowo skierowała pozew do Sądu właściwego miejscowo ze względu na swoje miejsce zamieszkania .

Z tych względów zaskarżone postanowienie podlegało uchyleniu, o czym rozstrzygnięto na mocy art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego Sąd II instancji pozostawił do rozstrzygnięcia Sądowi I instancji w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie. Artykuł 98 § 1 k.p.c. kreuje bowiem zasadę, zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest do zwrotu stronie przeciwnej - na jej wniosek - kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony . Oznacza to, że o obowiązku zwrotów kosztów procesu decyduje ostateczny wynik sprawy . Powyższa zasada dotyczy wszystkich kosztów procesu niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony poniesionych przez stronę wygrywającą sprawę, w tym także kosztów jakie ta poniosła w związku z prowadzonymi w toku postępowania w sprawie postępowaniami wpałkowymi (incydentalnymi). Obowiązek poniesienia tychże kosztów spoczywa bowiem wyłącznie na stronie przegrywającej sprawę (art. 98 § 1 k.p.c.) i to niezależnie od wyniku postępowania wpałkowego. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30.09.2009r. V Cz 46/09).

SSO Katarzyna Topczewska

Z; odpis doręczyć peł. stron